

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

De Suspensione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

Duo ad absolutionem requisitas

Respondeo: Requiritur Primò, Vt iuret se mādatis Ecclesie obtemperaturum. Ita Couarruias §. 11. n. 11. Item Nauarrus cap. 24. n. 11. Quod intellige in magnis criminibus iuxta Caictanum Verbo Absolutio. In quibus autem criminibus sit hæc promissio exigenda, vide Nauarrũ c. 26. n. 2. Requiritur Secundò: Vt ante absolutionem satisfiat parti, vel detur sufficiens cautio; vt patet Cap. Solet, de Sententia excommunicationis in 6. Vide Nauarrum cap. 26. num. 7.

qui delegatam. Tenetur tamen absolvens ad restitutionem, si inde sequatur aliquod damnum parti: nam est causa damni. Vide Couarruiam §. 11. num. 7. Ratio autem cur absolutio valeat, est: quia ad essentiam absolutionis non est necessarium, vt forma Iuris seruetur, etiam si Pontifex in sua commissione iuberet eam seruari. Nam illa forma non ponitur, vt conditio sub qua detur potestas absoluedi; sed vt modus seruandus, vt legitime fiat.

Non satis facta parte, valet absolutio.

DVBIVM V.

Virum absolutio, non satisfacta parte, sit irrita? v. g. Si sis excommunicatus ob furtum, vel ob non solutas decimas, an absolutio data ante restitutionem, vel solutionem, sit valida?

Secus est, Si præscribatur noua forma, quam ius non postulat, eaque ponatur tanquam conditio: tunc enim ea non seruata, absolutio erit irrita. Pari modo irrita erit, quando expressè dicitur eam non valere, nisi satisfacta parte, vel præstita idonea cautione; sicut in Bulla Cœnæ Gregorij XIII. & Sixti V. videmus.

Excipe casum,

54 Respondeo: Validam esse, siue detur ab eo, qui habet potestatem ordinariam, siue ab eo

D E

S V S P E N S I O N E

T Ractatus hic complectitur quatuor Capita. Primum est, De natura suspensionis. Secundũ, De varijs modis suspensionis. Tertium, Quibus modis suspensio ipsa suspendatur, seu impediatur, ut vt effectum non habeat. Quartum, De Absolutione à Suspensione.

ditur: vt si beneficio annexũ sit ius eligendi, præsentandi, vel confirmandi. Dicitur tamen interdũ quis suspendi à beneficio, quando suspenditur à iurisdictione, qui illi ratione beneficij competit.

CAPVT I.

De natura Suspensionis.

DVBIVM I.

Quid sit suspensio, & quotuplex?

Definitio suspensio- nis.

Respondeo Primò: Suspensio hoc loco est, Censura Ecclesiastica, qua Clericis ob suam culpã prohibetur ab executione potestatis alicuius Ecclesiasticæ, quam habet ratione Officij vel Beneficij; idque vel in totum ad tempus, vel in parte, siue ad tempus, siue in perpetuum. Vbi

DVBIVM II. Quinam possint suspendere?

Respondeo: Omnes eos posse suspendere, qui in Clericis habet iurisdictionem fori exterioris: vt Pontifex omnes Ecclesiasticos totius orbis. Episcopus omnes sue diocesis (nisi sint exempti,) & eos qui in ea delinquant, vt supra dictum est de excommunicatione; nam ratione delicti fortitur quis forum. Pari modo Prælati Religiosorum suos Religiosos.

Omnes qui habent iurisdictionis for. exterioris.

Parochi & Confessarij non possunt suspendere per censuram; sed tantum per simplex præceptum, cuius tamen violatio non parit irregularitatem.

Non possunt Parochi & Confessarij,

DVBIVM III.

Quæ culpa requiratur ad suspensionem?

Differentia inter suspensionem & alias censuras.

Notandum Primò: Solùm personam Ecclesiasticam suspendi. Vnde multum differt ab Excommunicatione, Interdicto, & Irregularitate, quæ etiam ab alijs incurruntur.

Respondeo: Vt suspensio iuris incurratur, requiritur culpa mortifera: quia Canones penales, qui irrogant graues censuras, non censentur conditi, nisi ad grauem culpam puniendam. Vnde idem iudicium est de irregularitate, iuxta plurimos Doctores, quæ ob delictum incurritur.

Ins non suspendit nisi ob mortale.

Suspensio tamen ab homine per sententiam interdum irrogatur ob culpam venialem; iuxta Nauarrum cap. 27. num. 151.

Homo potest ob veniale.

Adde, Quòd omnis suspensio debeat ferri in scriptis, sicut excommunicatio, expressã causã seu peccato, propter quod impingitur, vt habetur Cap. 1. de Sententia excommunicationis in 6. Alioqui Iudex Ecclesiasticus (si non sit Episcopus) incurret suspensionem à diuinis officijs, & ab ingressu Ecclesie per mensẽ, vt habetur ibidem. Hoc tamen non necessariò seruari debet, quando Prælati Regularis suspendit suum Religiosum; quia Prælarum consuetudo contrarium præscripsit. Vide Paludanum dist. 18. quæst. 7. art. 3. concl. 10.

Sed in scriptis & expressã causã.

Excipe Prælarum regularem.

Eius diuisio.

Respondeo Secundò: Omnis diuisio- nis, præcipua est, quã diuiditur in Suspensionem ab Officio, à Beneficio, & ab vtroque. Suspensio ab Officio dicitur, quando ab Ordinis vel Iurisdictionis executione suspenditur. A Beneficio, quãdo quis à fructibus, vel à quibusdam beneficio annexis suspen-

Suspensio ab officio.

A Beneficio.

CAPVT

CAPVT II.

De varijs modis suspensionis.

R eperiuntur in Iure varij modi suspensionum; qui quo modo sint intelligendi, cum plerique sint obsecuti, nunc explicandum est.

Primus modus suspensionis sit, quo quis suspenditur in genere, hoc modo: Qui contrarium fecerit, ipso facto sit suspensus. Talis habetur in Concilio Trid. sess. 24. c. 1. De reformatione Matrimony, contra alienum Parochum vel Sacerdotem, qui sine licentia proprii nuptias benedicit. Et alia similis habetur lib. 6. Decretal. c. 1. De vsuris. Quae suspensiones intelligendae sunt generatim, scilicet ab Officio & Beneficio, nisi alia esse mentem Canonis, vel sententiae, ex circumstantijs deprehendi possit.

Secundus modus est: cum quis suspenditur ab Ordine. Hic prohibetur omnis actus cuiuscunque Ordinis. Vnde inferunt Canonistae etiam prohiberi actum concionandi; quia officium concionandi, ipsorum sententia, annexum est Ordini Diaconatus; non tamen prohibentur actus iurisdictionis, vt excommunicare, dispensare, &c.

Aduerte tamen Primò: Si is, qui sic est suspensus, concionetur, non fieri irregularem; quod contra Nauarrum tenent multi Doctores. Ratio est: quia neque iure diuino, neque humano officium concionandi annexum est Diaconatu, sed potius Episcopatu, & non tamen Ordini Episcopatus, quàm iurisdictioni; vt colligitur ex Tridentino sess. 5. cap. 2. vbi dicitur hoc esse praecipuum Episcoporum munus: & sess. 23. cap. 1. de Reformatione, insinuat Episcopos iure diuino ad hoc teneri, scilicet vt vel per se, vel per alios concionentur. Adde, Religiosos passim mittere simplices suos Clericos ad praedicandum: quod signum est hoc propriè nulli Ordini esse annexum.

Aduerte Secundo: Non fieri etiam irregularem, si obeat officium Ord. Minorum, et si solemniter, quod est contra eundem Nauar. Ita tenet Antoninus 3. p. tit. 28. c. 1. §. 1. citans Durandum, Astenfis in Summa, & Veruecinus apud Siluestrum V. Irregularitas n. 15. Ratio est: quia isti Ordines ex communi Ecclesiae consuetudine solent passim à Laicis exerceri cum omni sua solemnitate. Vnde quauis in aliqua Ecclesia esset consuetudo, vt à solis ordinatis obirentur, id non sufficeret ad inducendam poenam.

Tertius modus est: Quando quis suspenditur à certo & determinato ordine: v.g. à Pöficialibus. Hic prohibetur vsus ordinis Pontificalis; vt confirmare, ordinare, benedicere calices, & alia huiusmodi. Item prohibetur apparatus insignium Pontificalium; vt vsus baculi, & mitrae, & pallij, & consequenter prohibentur omnes actus cum huiusmodi apparatu. Aduerte tamè, Si Episcopus cum pedo & mitra tunc caneret Missam, vel obiret aliud officium, quod non est proprium Episcopi, non fieret irregularis: vt rectè Siluester V. Suspendio, n. 5. estque communior sententia contra Nauarrum nu. 163. cap. 27. Ratio est: quia ex violati one suspensionis non incurritur irregularitas, nisi propter exercitium ordinis prohibiti: atqui per talem suspensionem solum prohibentur actus proprii ordini Episcopali; actus autem sacerdotij non prohibentur, sed solum solemnitas in illis. Quod si obiret etiam proprium ordinis Episcopali, siue id fieret cum solemnitate, siue non, fieret irregularis: nam talis actus per se prohibetur.

Notandae autem hic sunt duae Regulae: Prior est, Suspendus ab exercitio ordinis inferioris, censetur etiam suspendus ab exercitio ordinis superioris. Quod tamen sic intelligendum est; vt, si ordinem superiorem obeat, peccet quidem, non tamen fiat irregularis, eò quòd directè ab illo suspendus non sit, sed solum ob indecentiam. Est communis sententia Doctorum. Vide Siluestrum Verbo Suspendio, num. 5. Ex quo sequitur, eum, qui suspendus est à Subdiaconatu, esse quidem ex consequenti suspendum à recipiendo ordine Diaconatus, vel Sacerdotij, non tamen ita vt fiat irregularis, si contra fecerit; quod est contra Couarruiam p. 2. §. 3. n. 5. in Cap. Alma: nam ascendendo ad superiorem, exercet quidem actum superioris, à quo erat indirectè suspendus, sed non exercet actum Subdiaconatus, à quo solo erat suspendus directè, quamuis enim compareat cum indumentis Subdiaconi, non tamen exercet munus Subdiaconi. Adde, quòd suspensio propriè sit ab exercitio ordinis suscepti, non autem à receptione noui Ordinis, nisi indirectè, & ob quandam decentiam.

Secunda Regula: Suspendus ab Ordine Superiori, non censetur idcirco suspendus ab inferioribus. Ratio est, quia qui prohibet maius, non idcirco prohibet minus. Vide Siluestrum loco citato.

Quartus modus: Quando quis suspenditur à collatione Ordinum, prohibetur conferre quouis Ordinem siue maiorem, siue minorem: non tamen primam Tonfuram, quia non est Ordo.

Quintus à collatione certi Ordinis: v.g. Presbyterij, vel Diaconatus. Vbi nota: Etsi Episcopus suspendatur à collatione Diaconatus, non idcirco ceterus suspensus à collatione Presbyteratus, quidquid dicat Siluester, & alij quidam. Ratio est: quia sunt diuersae functiones vnius Ordinis, quarum vna non est annexa alteri. Est enim recepta regula quod Suspendus ab aliqua actione determinata vnius Ordinis, non censetur suspendus ab alijs functionibus, quae illi non sunt annexae: vt suspendus à celebratione Missae, non censetur suspendus ab officio audiendae confessionis; vt rectè Nauarrus num. 159.

Sextus modus: Quo quis suspenditur à iurisdictione. Hic non prohibentur actus Ordinis, sed tantum nuda iurisdictionis: Nauarrus num. 160.

Septimus: Quo quis suspenditur ab officio generatim. Vbi prohibetur omnis actus ordinis & iurisdictionis; idque vbiq; Siluester Verbo Suspendio, num. 5.

Octauus: A Beneficio, vel à Beneficijs. Vbi prohibentur fructus beneficiorum; non tamen quotidianae distributiones, quae dantur ratione officij absque respectu ad beneficiu. Siluester V. Suspendio, n. 5. Vbi aduerte iuxta communem sententiam Canonistarum, eum qui suspendus est à beneficio ob delictum, posse accipere ex fructibus beneficij (si aliunde non habet) quantum ei opus est ad simplicem sustentationem. Qui verò ob contumaciam suspendus est, nihil omnino posse accipere ex fructibus illis; vide Panormitanu in Cap. Pastoralis, de Electione, Pet. tamen Nauarra lib. 2. c. 2. d. 4. probabiliter tenet neutrum esse priuatum fructibus ante sententiam, modo officium praestet. Et ratio est: quia hoc nusquam exprimitur in Canonibus, quòd sint priuati ipso facto. Habet tamen suspensio eam vim, vt possint ei fructus negari, quamuis officium praestet.

Nonus modus: quo quis priuatur ab administratione

Dux reg. la. circa hanc Suspensionem

Subdiaconus suspensus non fit irregularis suscipiendo Diaconatu

4. Suspendus à collatione Ordinum

5. Suspendus à collatione certi Ordinis

Regulae cepta

6. Suspendus à iurisdictione

7. Ab officio generatim

8. A Beneficio

An sic suspensus priuatur fructibus ipso facto?

Id

f. Suspendus generatim

6. Suspendus ab Ordine

Si hic concionetur, non fit irregularis

Neque si obeat officiu Ordinis minorum

7. Suspendus à certo Ordine

Episcopus sic suspendus, non fit irregularis si canas missam cum pedo & mitra

9. Ab adm-
nistratio-
ne tempo-
rali & spi-
rituali.

stratione temporali & spirituali. *Administratio tem-
poralis* est, qua quis potest agere in iudicio de iuri-
bus & possessionibus beneficij. *Administratio spiri-
tualis*, qua administrantur alijs Sacramenta, vel
exercetur iurisdictio. Vnde qui sic suspensus est,
potest celebrare Missam, non tamen potest alicui
subministrare Sacramentum.

10. A colla-
tione Sa-
cramento-
rum.

Decimus: A collatione Sacramentorum: nem-
pe, quæ fit tanquam ex officio. Vnde si solemniter
baptizet, qui sic suspensus est, fit irregularis, non
autem si absque solemnitate. Item si aliquod aliud
Sacramentum conferat. Nam cætera omnia cen-
sentur conferri ex officio, seu cum solemnitate.

11. Ab in-
gressu Ec-
clesiæ.

Vndecimus modus: Quo quis suspenditur ab
ingressu Ecclesiæ. Hic prohibetur Primò: Exer-
citiu[m] solemne cuiusvis Ordinis intra Ecclesiam,
ita vt si intra eam celebret, vel absoluat, cantet
Epistolam, &c. fiat irregularis. Extra tamen Ec-
clesiã, v.g. in Oratorio priuato, potest celebrare,
& alios actus Ordinum subire, iuxta communem
sententiã; quia Canõ solũ loquitur de Ecclesiã.
Secundò: Prohibetur ei, ne audiat diuina Officia
in Ecclesia. Extra tempus tamẽ diuini Officij po-
test orare in Ecclesiã, & percipere Sacramentum
Pœnitentiæ, & Eucharistiã. Tertiò: Prohibetur
Ecclesiastica sepultura, tam in cœmeterio, quàm
in Ecclesia.

CAPVT III.

*Quibus modis suspensio ipsa suspē-
datur, seu, impediatur, ita vt
effectum non habeat?*

11. Quid sit
censuram
suspendi.

NOtandum est: Censuram suspendi, quando
remanente ipsius censuræ substantiã effectus
eius ad tempus impeditur, sic vt si quis tunc cele-
bret, neque irregularis fiat, neque peccet.

Respondeo & Dico Primò: Appellatio, quæ
præcedit sententiã suspensionis, communiter ir-
ritam & nullam reddit ipsam suspensionem. Ratio
est: quia legitima appellatio auferit Iudici potesta-
tem vlteriùs procededi; idque ex iuris dispositio-
ne: vt patet ex Cap. *Ad hac*, de Appellationibus.
Dixi, *communiter*; quia appellatio non semper irri-
tat sententiã sequentem; nempe quando iudici
conceditur, vel iure, vel speciali mandato, vt pro-
cedat *non obstante*, vel, *postposita omni appellatione*; vt
sepẽ videre est in Concilio Trident. Item quando
appellatio non est probabilis: vt patet Cap. *Ad no-
stram*, de Appellationibus, vbi dicitur; *Remedium
appellationis, quod iure introductum est ad subleuandos
innocios, non debere in patrocinium improborum conuerti.*

12. Appellatio
subsequens
subinde
suspendit
censuram,
subinde no.

Dico Secundò: Appellatio post sententiã ali-
quando suspendit, aliquando non suspendit cen-
suram suspensionis.

Non suspendit, quãdo censura suspensionis erat
ab ingressu Ecclesiæ, vel à diuinis officijs; vt ha-
betur Cap. *Is cui*, de Sententiã excommunicatio-
nis in 6. Præterea nullam suspendit censuram sus-
pensionis, quæ est in materia merè spirituali; vt ibi-
dẽ docet Glossa communiter recepta. Ratio esse
potest; quia officia illa spiritualia quotidie ferè ob-
euntur; vnde par erat, vt censura, quã illa prohi-
bentur, statim vim suam haberet, nec posset per
appellationem superuenientem impediri. Confir-
matur: quia alioqui vix vnquam posset ad senten-
tiã executionem perueniri.

Suspendit autẽ Appellatio superueniens ipsam
censuram suspensionis, quãdo censura vel satur in
materia merè temporali; vt, si suspensus sis per iu-
dicẽ à fructibus beneficij, & appelles post senten-
tiã, poteris fructus percipere. Pari modo si sis
suspensus à beneficio: nam suspensio à beneficio
non suspendit à titulo, qui est spiritualis, sed à fru-
ctibus, qui sunt res temporalis. Vnde talis suspen-
sio nõ censetur esse à re spiritali, sed à temporali,
vel mixtã, quæ non comprehenditur Cap. *Is cui*.
Ita docet Innocentius Cap. *Ad hac*, & Panormi-
tanus ibidẽ. Pari modo suspensio à Pontificali bus
suspenditur per appellationem sequentem, iuxta
Panormitanum supra; quod est probabile, nam
hæc suspensio est mixta.

Dico Tertiò: Auctoritate iudicis suspendi po-
test nõ solũm cẽsura interdicti personalis ob cul-
pam propriã lata, sed etiam censura suspensionis.
Colligitur ex Cap. *Dilectus*, de Appellationibus.

13. Auctoritas
Iudicis sus-
pendi cen-
suram sus-
pensionis.

Vbi Nota: Si interim, dum ita suspensa est cen-
sura per iudicem ad tempus, appellationem insti-
tuas, suspendes vlteriùs ipsam suspensionem. Patet
ex Cap. allato: v.g. Petrus suspensus est ab Ordina-
rio à diuinis officijs, vel ab Ordine Sacerdotij;
postea Ordinarius ob aliquã causam suspendit ad
triduum hanc censuram, concessã potestate, vt in-
terim possit celebrare; si Petrus intra illud triduum
appellet ad Pontificem, vel Legatum, ostensus
suspensionem esse inualidam, manebit illa censura
etiam post triduum suspensa, ita vt possit celebrare,
donec causa fuerit per superiorem definita. Ratio
est: quia quando hæc appellatio fuit facta, censura
nõ habebat suum vigorem, sed erat suspensa; vnde
appellatio in eã potuit vim habere: sicut si quis
sub conditione esset suspensus, vel excommunicatus,
ante conditionis impletionem, censura non
haberet suum effectũ, vnde posset tunc appellare:
secũs est, quando conditio iam est impleta.

Interim
appellare
potest.

CAPVT IV.

De Absolutione à suspensione.

DVBIVM I.

Quomodo tollatur suspensio.

Respondeo: Quasdam per se desinere sine vlla
absolutione: vt quæ constitutæ sunt ad ter-
minum certi temporis, vel ad certam actionem, vel
actionis cessationem. Tales sunt, quæ ponuntur
*ad mensem, ad annum: itẽ, donec satisfaciat, donec pœ-
niteat, donec concubinam relinquat, &c.* Alias verò
tollit per absolutionem superioris, vel delegati.

14

DVBIVM II.

Quis possit absoluerẽ à suspensione.

Dico Primò: Si suspensio posita sit à iure ad
certũ tempus, vel donec satisfaciat, aut pœniteat,
nemo præter Papã potest ab eã ante tempus præ-
scriptum absoluerẽ. Ratio est, quia hoc esset dis-
pensare in iure. Ius enim vult hunc ad illud tem-
pus esse suspensum. Ita Glossa in Cap. *Cupientes*,
de Electione, in 6. §. *Ceterum*, Siluester Verbo
Suspensio, num. 8.

15. Suspendit
à iure ad
certum
tempus, ne-
mo absol-
uat præter
Papam.

Aduerte tamen, si talis suspensio esset occulta,
posset tolli per Episcopum ex concessu Concilij
Tridentini sess. 24. c. 6. vbi Episcopis dat facultatem dis-

Excipe ca-
sum.

tem dispensandi in omnibus irregularitatibus & suspensionibus ex delicto occulto provenientibus, neque vllas excipit. Tunc autem censetur dispensare in iure ex potestate legislatoris ipsi concessa: nam Concilium est approbatum à Papà.

16
Suspendum
in iure sim-
pliciter, ab-
soluat Epi-
scopus.

Dico Secundo: Omnis suspensio simpliciter, seu sine determinatione temporis, ob delictum in iure lata, potest tolli ab Episcopo, nisi sit expressè referuata. Est contra Nauarrum n. 162. sed est cõmunior sententia Doctorum, vt fatetur Panormitanus in cap. 2. De solutionibus. Idem dicit Glossa in Cap. At si Clerici, de Iudicijs. Ratio est: Nam hoc ipso, quo non est referuata, censetur concessa; sicut patet in excommunicationibus: est enim eadem ratio, cum vtraque sit censura.

Excipe
solum.

Aduerte tamen, si suspensio ita sit lata à iure, vt conditor Canonis significet expressè, velle se in pœnam delicti illam esse perpetuâ, vel sine spe

venia, non posse tolli per Episcopum, sed per solum Pontificem. Excipe tamen eam, quæ orta est ex delicto occulto, & nondum ad forum contentiosum deducto, à qua potest Episcopus absolueri iuxta Concilium Tridentinum.

Dico Tertio: Suspendio lata ab homine in particulari contra aliquem, non potest tolli, nisi ab eo, qui eam infixit, vel eius successore, vel superiore. Patet ex Cap. Pastoralis, de Officio Ordinarij. Ratio est: quia alioquin disciplina & iurisdic-tio Ecclesiastica perturbaretur.

17
Suspendum
ab homine
absoluat
suspendens
&c.

Notandum pro conclusione huius materia: etsi in absolute non requirantur necessariò certà verba; ordinariè tamen his vtendum est: *Absoluo te à vinculo suspensionis, quam incurristi ob talem causam, & restituo te executioni tuorum Ordinum, vel tui officij: In nomine Patris, & Filij, & Spiritus S. Amen.* Vide Siluestrum num. 8.

Forma ab-
solvendi à
Suspendio-
ne.

D E

INTERDICTO.

Dividitur hæc materia in quinque Capita. Primum, *Quid sit Interdictum & quotuplex.* Secundum, *De effectibus Interdicti qui, & quot sint.* Tertium, *De potestate Interdicti, eiusque obligatione.* Quartum, *De penis violantium Interdictum.* Quintum, *De Absolutione & suspensione Interdicti.*

CAPVT I.

Quid sit Interdictum, & quotuplex?

DVBIVM I.

Quid sit Interdictum, & quomodo diuidatur?

1
Differentia
Interdicti
ab excommu-
nicatio-
ne & Sus-
pensione.

Respondeo Primò: *Interdictum est censura Ecclesiastica, quæ absolute prohibentur certa Sacramenta, officia diuina, & Ecclesiastica sepultura.* Differt autem multis modis ab Excommunicatione & Suspensione: nam non solum Clerici interdiciuntur; sed etiam Laici; nec solum nocentes, sed etiam innocentes; nec solum personarum, sed etiã loca.

2
Diuisio in
locale, &
Personale.

Respondeo Secundo: *Interdictum generatim accipitur, aliud est Locale, aliud Personale, aliud Mixtum.* Differunt autem, quòd in *Interdicto locali*, illi omnes, qui nõ fuerint causa Interdicti, possint alibi audire diuina, suscipere Sacramenta, & sepeliri. In *Personali* autem nusquã possunt, vt patet Cap. *Si sententia*, de Sententia excommunicationis in 6. Clerici tamen, qui cum cæteris non sunt interdicti causa, possunt in *Interdicto Personali* in illis locis diuina officia obire coram omnibus non interdictis, vt docet Couarruias in Cap. *Alma*, p. 2. §. 1. n. 7. nempe ianuis clausis, vt notat Siluester.

Locale Ge-
nemale.

Dico Tertio: *Interdictum locale*, subdiuiditur in *Generale*, & *Particulare*. *Generale interdictum loci est*, quo interdicitur aliquis locus continens plura loca alia. Et tunc in nullo illorum licet diuina officia celebrare; vt quando interdicitur regnum, prouincia, diocesis, ciuitas, vel etiam parochia (etsi in hoc postremo Couarruias §. 1. num. 5. contrarium sentiat.) Nam parocia etiam alia loca sub se continere potest.

Locale par-
ticulare.

Particulare interdictum loci est, quo interdicitur locus aliquis particularis non continens in se plu-

ra loca sacra & profana: vt quando interdicitur aliqua Ecclesia; tunc enim solum interdicitur ipsamet, & Cœmeterium contiguum: vt patet ex Cap. *Si ciuitas*, de Sententia excommunicationis in 6. quare tunc extra illam licet celebrare.

Circa interdictum generale loci, Aduerte: Dum interdicitur ciuitas, censerit etiam suburbia interdicti, etiam si forte essent alterius diocesis. Ratio est: Nam sine illis sententia illa interdicti esset frustratoria: posset enim populus facillè adire suburbia, ibique diuina audire. Patet ex Capitulo *Si ciuitas*. Dices, In penis est stricta interpretatio adhibenda: ergo. Respondeo: Id verum esse, quando alioquin sententia non redditur frustratoria. Vide Couar. supra num. 8.

Sab inter-
dicto ciui-
tatis etiam
sunt Sub-
urbia, etsi
alterius
diocesis.

Dico Quarto: *Interdictum Personale*, similiter diuiditur in *Generale*, & *Speciale*. *Generale est*, quo interdicitur integer populus, vel vniuersitas hominum, vel collegium: & tunc si quis desinat esse de illo cœtu, desinit esse interdictus, modò causam interdicto non dederit. Ratio est: Quia tale interdictum per se primò afficit communitatem: vnde si quis incipiat esse pars illius communitatis, incipit esse interdictus.

Personale
Generale.

Notandum: *Interdicto populi*, non contineri infantes & amentes, contra Nauarrum nu. 168. Ita Couarruias 2. p. §. 4. n. 3. Ratio est, quia sunt incapaces præceptorum Ecclesiasticorum, sicut & ciuilium; & si intersint diuinis, actus eorum non est humanus. Continentur tamen *Interdicto loci*, sic vt non possint sepeliri in loco interdicto. Similiter, *Interdicto populi*, non continentur Clerici; nec interdicto Clericorum continetur populus; imò nec regularis, teste Angelo, *Interdictum* §. 4. & Siluestro *Interdictum* 2. §. 17. Ratio est, Quia in odiosis nomine Clericorum non veniunt Regulares, etiam si tantum Nouitij sint.

Interdicto
populi nõ
continentur
infantes nec
Clerici.

Particulare, seu speciale Interdictum persone est, quo censentur interdicti omnes illi, qui dederunt interdicto causam, quamuis generale fuerit. Deinde, quo interdicitur aliqua familia, vel aliqui nominatim, expresso nomine vel officio. Isti cum per se primò afficiantur censurâ, vbiq̃ sunt interdicti, etiam si desinant esse de illa cõmunitate.

Personale
particulare